

Arrest

nr. 126 297 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 april 2014.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige zaken ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 juli 2013 ten aanzien van elk van verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Deze beslissingen, die verzoekers op 16 juli 2013 ter kennis worden gebracht, betreffen de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van huidig beroep vast, bij gebreke aan het vereiste wettelijke belang.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat, overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de partijen bij beschikking van 14 april 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Deze beschikking werd op 15 april 2014 per aangetekende zending aan de partijen overgemaakt.

2.3. Verzoekers richten op 25 april 2014 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoeken te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 mei 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst partijen op de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partijen zetten uiteen dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl de asielprocedure nog lopende is een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt en dat zij in dit kader ook de schending van de artikelen 13 en 14 van het EVRM hebben aangevoerd, daar de handelwijze van de verwerende partij hen een effectief rechtsmiddel dreigt te ontnemen. De afgifte van een bevel terwijl zij nog niet van het grondgebied kunnen worden verwijderd creëert “een schizofrene situatie” en de beëindiging van de asielprocedure impliceert geenszins dat zij hun belang verliezen, daar de thans bestreden bevelen later aanleiding kunnen geven tot het opleggen van een inreisverbod, zeker indien dit herhaalde bevelen zouden zijn. De verwerende partij heeft geen opmerkingen en verwijst naar haar nota.”*

Verzoekers trachten ter terechtzitting alsnog aan te tonen over het wettelijk vereiste belang bij huidig beroep te beschikken. Verzoekers geven immers aan hun belang te ontleenen aan de mogelijkheid van verweerder om, in navolging van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, later over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod. Deze door verzoekers vooropgestelde hypothetische situatie kan evenwel niet plaatsvinden. Indien verzoekers immers menen geen uitvoering te kunnen geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten omwille van het gegeven dat zij menen alsnog in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, staat het hen vrij een beroep in te dienen bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van het commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals zij in casu tevens hebben gedaan. Door het indienen van een beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, worden verzoekers in het bezit gesteld van een bijlage 35 en dienen zij gedurende de periode die de Raad nodig heeft om een arrest te vellen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers kunnen niet worden verweten geen uitvoering te hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zolang de beroepsprocedure bij de Raad loopt, en deze niet-uitvoering kan dan ook geen grondslag zijn voor het uitvaardigen van een herhaald bevel of het opleggen van een daaraan gekoppeld inreisverbod. Er kan ook niet worden ingezien in welke mate de handelwijze van verweerder ertoe zou leiden dat verzoekers een effectief rechtsmiddel wordt ontnomen en aldus een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM zou voorliggen. De bestreden beslissing verhindert immers geenszins het instellen van een beroep in volle rechtsmacht, zoals verzoeker in casu hebben gedaan, en impliceert – gelet op de afgifte van de bijlage 35 indien een beroep in volle rechtsmacht wordt ingesteld – geenszins dat verzoekers zich zouden blootstellen aan een onwettige situatie door geen uitvoering te geven aan het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt ten overvloede wat in de beschikking reeds gesteld werd, namelijk dat het beroep in volle rechtsmacht bij arrest met nummer 121 916 van 31 maart 2014

door de Raad werd afgewezen. Wat betreft de schending van artikel 14 van het EVRM: verzoekers hebben dergelijk middel niet ontwikkeld in hun verzoekschrift. Het is niet toegestaan om zomaar een nieuw middel te formuleren ter terechtzitting. Verzoekers tonen niet aan waarom zij dit niet eerder konden ontwikkelen. Daarenboven verschaffen verzoekers geen concrete uiteenzetting omtrent de redenen waarom zij artikel 14 van het EVRM geschonden achten. Waar verzoekers aangeven dat de beëindiging van de asielprocedure geenszins impliceert dat zij hun belang bij huidig beroep verliezen, merkt de Raad op dat verzoekers dit standpunt niet nader toelichten. Bovendien werd dergelijk standpunt in de beschikking niet geponeerd. In zoverre verzoekers nog menen dat het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat niet kan worden uitgevoerd een schizofrene situatie creëert, maken zij met deze overtuiging niet aannemelijk alsnog over het vereiste wettelijke belang te beschikken.

Gelet op bovenstaande, maken verzoekers niet aannemelijk alsnog over het wettelijk vereiste belang te beschikken. Derhalve brengen zij geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven, namelijk dat de vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekers geen nut kan opleveren gelet op de dubbele gebonden bevoegdheid van de verwerende partij in deze. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA